

Stiskem zapínám [Jarret](#) , abych snad alespoň na krátkou chvíli mohl vytvořit vztah s jejich novým albem, jejich dalším životním tancem. Přes rychlý začátek je trochu utahanější, ale zato oproti poslednímu albu bez mnoha sociálně spasitelských narážek a především - pomalý vyprávěcí tón k ní patří. Skupina Jarret se nám totiž rozhodla vyprávět lidský příběh, starý jak příroda sama. Příběh dvou milujících se bytostí. Příběh naděje, vzplanutí, lásek, milování, zrad, odpouštění, rozchodů a znovunalézání. Zkusme tedy empaticky i s odstupem diváka nahlédnout ten příběh, jeho zpracování i podání.

Příběh začíná sněním, až přehnaně rychlým vzhledem k tomu, že se jedná "pouze" o touhu. Je to touha uspěchaná a divá, ale je v ní síla, jež jí dává a zároveň opravňuje k potřebě spěchu moci a mít. Pokračuje realitou (ne)všedního dne, ale vysoký tón hoboje jakoby naznačoval, že je teď děj určován vyššími sférami. Možná až příliš popisně přiznávají se k lásce, jakoby

Takhle se toto CD křtilo v domácím Liberci

foto: Tomáš Pohl ©

odněkud z útrob Červeného trpaslíka opravdu uteklo imaginární stvoření vysávající však v tomto případě rozum, nikoli emoce. S trochou rozumu a plné emocí přichází vyznání. V protikladu k linii příběhu textově snad trochu obecnější, ale v náhledu vyznávání znovu tak chytře poetické, jak jsme na to od Bohouše Vašáka zvyklí. Notně následující první milování je pak přímo manou pro takto vytříbený hudební, respektive textový přístup. A tak jsme skrz zřejmě bouřkou zchraptělý hlas Hany Skřivánkové přenášeni kamsi do Jeseníků na tajné místo prvních nekončících objetí. S velkým štěstím přichází ruku v ruce i první strach o ně. Bohouš Vašák se sám a osamocen, jen za drobné přísluhy Martina Ledviny, jehož hostování a především hudební produkování a zvuková režie albu slyšitelně prospívají, ujímá jako první role tiskového mluvčího nového strachu, již strachu o My. Svého dílu odpovědnosti za nový strach o My se ujímá v další písni *Hajej* něžnější polovina. Za zvuku fléten a píšťal však vyznívá přejímání více mateřsky než milenecky. Následně přechází příběh až přespříliš do vyprávějího tónu. Skladbě nechybí hudební preciznost i nápad, ale celkově působí jako by byla do příběhu zpětně uměle vsazena, aby celý příběh dával smysl. Tak významná zápleтка v příběhu by si jistě zasloužila trochu méně podělat. Píseň *Zrána* pak jen ubezpečuje v podstatě i o nadbytečnosti předcházející skladby. Copak například tak krásný básnický obrat jako "

v kalhotách pohozených číhala včerejší tma

" nedokáže sám o sobě precizně a zároveň poeticky říci, že konflikt nastal?! S prvními těžkými vztahovými krizemi zesiluje nejenom příběh, ale především pak hudba, texty a jakoby i nasazení samotných interpretů. Rozdělení a samota osazenstva spojuje a sblíží vypravěče. A tak ať již ve výpovědi náhledu milené

Sto kroků samoty

či výpovědi náhledu milého

Nedívím

se příběh graduje spolu se samotným vyprávěním. V bolesti je nejsilnější stesk, nejbezmocnější naděje, ale především největší síla. Další písni tak jakoby

Spustil se

předčasně vrchol příběhu, umu vypravěčů. Bolest z nutného a rozhodování dodává písni potřebnou výsostnost, jež předurčuje skladbu i její příběh k trvalému vrytí do srdcí milujících, kteří tak snad mohou odpustit či přijmout od koncertního rozdílné komorní pojetí skladby. Vzájemné libé vzpomínky, ale i výčitky či lítost zakončují příběh. Znovu však v tak chytře a laskavě poetickém a hudebně čistém Jarretovském stylu. Závěrečný epilog

Bicyklus

, snad až přespříliš nadějný, kazící "špatně" končící příběh pak nechává pootevřená vrátka do dalších - budoucích příběhů.

Skupina sestavila ze svých starých i několika nových písni příběh známý, silný, každodenní. Autor většiny skladeb Bohumil Vašák stejně jako spoluautoři Pavel Havlík, Martin Kadlec, Jakub Noha a Marek Štulír, nevyjímaje samozřejmě všechny členy skupiny Jarret i přispění hostů, nám svou hudbou a specificky poetickými texty přednesli osobitý náhled, jak pojmát a přijímat každodenní příběhy. Nemohu na závěr nepřipomenout hudební i zvukovou preciznost alba,

Pocitem přitiskni

Napsal uživatel Karel Vodňanský
Čtvrtek, 19 Říjen 2006 04:00

stejně jako zajímavě zpracovaný buklet. Byla by škoda neslyšet ten příběh. A ač drtivá většina skladeb může stát i sama o sobě, byla by škoda, kdybyste nevyslechli příběh tak, jak Vám jej autoři a interpreti předkládají. A mně už nezbývá víc, než nechávat se unášet na jeho vlnách a těšit se na ten další.

Jarret □ ***Vztahem zapni!*** □ Indies Records 2006 □ 41:21

Vidět Everest. □ *Emocuc.* □ *Zvěrokruh.* □ *Co se děje v* seně. □ *K* svátku. □ *Hajej.* □ *Vypočítaná.*
□ *Zrána.* □ □ *Sto kroků samoty.* □ *Nedivím se.* □ *Spustil se.* □ *Nedávno.* □ *Bicyklus.*